

ната пепелянка. Нѣкои отъ тѣхъ знаеха за черната зигзагообразна линия по гърба на пепелянката, както и че главата ѝ е широка, трижълна и опашката ѝ кжса, тжпа. Въ заключение казахъ, че едно добро срѣдство противъ ухапването отъ пепелянка е раята, което ги накара да се смѣятъ съ гласъ. Съ една дума, казахъ имъ всичко, което знаяхъ за змиитѣ, но забелязахъ, че тѣ излѣзоха нѣкакъ недоволни отъ моя урокъ.

Наскоро следъ това азъ трѣбваше да си отида. Вечеръта, преди заминаването ми, дойде при мене Миланъ.

— Вие ще си ходите ли, господине?

— Да още утре.

— Кога ще дойдете пакъ въ нашето село?

— Кой знае дали ще мога вече да дойда.

— Ами, господине, такова . . . Миланъ не се доизказа.

— Какво такова, Милане?

— Да можете да ми кажете „онѣзи думи“, за да мога и азъ да бая на хората, когато нѣкого ужили змия!

— Ехъ, Милане! Азъ те мислѣхъ за уменъ човекъ, а пъкъ ти разпространявашъ такива нѣща, че ме е срамъ дори да те слушамъ.

— Нима съмъ само азъ, — всичкитѣ говорятъ!

— Какъ всички?

— Тѣ изпратиха мене при васъ. Казватъ, той всичко разправи за змиитѣ, но само „думитѣ“ си не каза.

И така, въпрѣки моитѣ обяснения, селянитѣ си останаха съ своето суевѣрие. Стана ми мъчно. Азъ се помжчихъ още единъ пжтъ да убедя поне ед-